ĢENERĀLADVOKĀTA PAOLO MENGOCI [*PAOLO MENGOZZI*] SECINĀJUMI,
sniegti 2015. gada 29. janvārī[1]

Lieta C-649/13

Comité d'entreprise de Nortel Networks SA u.c.
pret
C. Rogeau, Nortel Networks SA likvidatoru,
un
C. Rogeau, Nortel Networks SA likvidators,
pret
Alan Robert Bloom,
Alan Michael Hudson,
Stephen John Harris,
Christopher John Wilkinson Hill
(*Tribunal de commerce de Versailles* **(Francija)**

lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Tiesu iestāžu sadarbība civillietās — Maksātnespējas procedūras — Regula Nr. 1346/2000 — Maksātnespējas sekundārā procedūra — Piekritība noteikt maksātnespējas sekundārās procedūras seku apmēru — Izņēmuma vai alternatīva piekritība — Piemērojamo tiesību aktu noteikšana — Parādnieka īpašuma atsavināšanas ieņēmumi, kas tiek uzglabāti iesaldētā kontā

1. Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, par ko ir šī lieta, ir par Regulas (EK) Nr. 1346/2000[2] (turpmāk tekstā – "regula") 2. panta g) punktu, 3. un 27. pantu un ar to tiek uzdots delikāts jautājums par tiesas piekritības sadali starp valsts, kurā uzsākta maksātnespējas galvenā procedūra atbilstoši regulas 3. panta 1. punktam, tiesām un valsts, kurā uzsākta sekundārā procedūra atbilstoši šī paša panta 2. punktam, tiesām, kā arī par maksātnespējīgā parādnieka aktīvu sadali starp šīm divām procedūrām.

2. Pamatstrīds ietilpst Kanādas grupas *Nortel*, kas līdz 2008. gadam pasaules mērogā bija aktīva telekomunikāciju nozarē, bankrota Eiropas atzarā, kādēļ tika uzsākta maksātnespējas galvenā procedūra Apvienotajā Karalistē attiecībā uz visiem grupas Eiropas meitasuzņēmumiem un sekundāra procedūra – Francijā iesniedzējtiesā pret Francijas meitasuzņēmumu.

I – **Atbilstošās tiesību normas**

3. Ar regulu izveido pārrobežu maksātnespējas procedūru Eiropas regulējumu. Atbilstoši tās 2. panta g) punktam:

"Šajā regulā:

[..]

1 — Oriģinālvaloda – franču.

2 — Padomes 2000. gada 29. maija Regula (EK) par maksātnespējas procedūrām (OV L 160, 1. lpp.).

g) "dalībvalsts, kurā atrodas aktīvi", ir:

— ķermenisku lietu gadījumā dalībvalsts, kuras teritorijā atrodas īpašums,

— tāda īpašuma un īpašumtiesību gadījumā, kas reģistrējamas publiskā reģistrā, dalībvalsts, kuras iestādē tiek glabāts reģistrs,

— prasījumu gadījumā dalībvalsts, kuras teritorijā trešajai personai, kam tie jāpilda, ir galveno interešu centrs, kā noteikts 3. panta 1. punktā."

4. Regulas 3. panta "Starptautiskā piekritība" 1. un 2. punktā ir izklāstīts šādi:

"1. Tās dalībvalsts tiesas, kuras teritorijā atrodas parādnieka galveno interešu centrs, piekritībā ir sākt maksātnespējas procedūras. Sabiedrības vai juridiskas personas gadījumā juridisko adresi uzskata par galveno interešu centru, ja nav pierādījumu pretējam.

2. Ja parādnieka galveno interešu centrs atrodas kādas dalībvalsts teritorijā, citas dalībvalsts tiesu piekritībā ir sākt maksātnespējas procedūras pret parādnieku tikai, ja šīs citas dalībvalsts teritorijā parādniekam pieder uzņēmums. Šīs procedūras attiecas tikai uz tiem parādnieka aktīviem, kas atrodas pēdējā minētā dalībvalstī."

5. III nodaļā "Sekundāras maksātnespējas procedūras" regulas 27. pantā tiek paredzēts:

"Šīs regulas 3. panta 1. punktā minētās procedūras sākšana, ko veic dalībvalsts tiesa un ko atzīst citā dalībvalstī (galvenā procedūra), ļauj šajā citā dalībvalstī, kuras tiesai ir piekritība saskaņā ar 3. panta 2. punktu, sākt sekundāro maksātnespējas procedūru, nepārbaudot parādnieka maksātnespēju šajā citā valstī. Šīm vēlākajām procedūrām ir jāatbilst B pielikumā minētajām procedūrām. To sekas attiecas tikai uz parādnieka aktīviem, kas atrodas šīs citas dalībvalsts teritorijā."

II – **Pamatlietas pamatā esošie fakti, pamatlieta un prejudiciālais jautājums**

6. Pamatlietas faktus, kādi tie izriet no rīkojuma par prejudiciālā jautājuma uzdošanu un lietas materiāliem, var kopsavilkumā izklāstīt šādi.

7. *Nortel* grupa, kuras mātesuzņēmums *Nortel Networks Corporation* atrodas Kanādā, bija viena no pirmajām telekomunikāciju tīklu risinājumu piegādātājām pasaulē. Kanādas sabiedrībai *Nortel Networks Limited* (turpmāk tekstā – "*NNL*"), tiešajam *Nortel Networks Corporation* meitasuzņēmumam, piederēja lielākā daļa *Nortel* grupas meitasuzņēmumu pasaulē, tostarp *Nortel Networks SA* (turpmāk tekstā – "*NNSA*") – atbilstoši Francijas tiesībām dibināta sabiedrība.

8. *Nortel* grupai bija vērā ņemama pētniecības un attīstības darbība (*R&D*), ko tā īstenoja ar specializētu meitasuzņēmumu starpniecību (turpmāk tekstā – "*R&D* centri"). *NNSA* bija viens no tās meitasuzņēmumiem. Gandrīz viss intelektuālais īpašums, kas bija *R&D* darbības iznākums, tika reģistrēts (galvenokārt Ziemeļamerikā) *NNL* vārdā kā "legal owner" [likumīgais īpašnieks]. Pēdējais minētais piešķīra *R&D* centriem bezmaksas ekskluzīvās licences grupas intelektuālā īpašuma izmantošanai. *R&D* centri saglabāja arī šī intelektuālā īpašuma ekonomiskās īpašuma tiesības (*beneficial ownership* [labuma guvējs]) sava attiecīgā ieguldījuma apmērā *R&D* darbībā. Vienošanās grupas iekšienē, saukta "Master R&D Agreement" (turpmāk tekstā – "*MRDA*"), noteica juridiskās attiecības starp *NNL* un *R&D* centriem.[3] Šī vienošanās paredzēja tostarp, ka atbilstoši peļņai un zaudējumiem grupas līmenī konkrētā finanšu gadā katrs *R&D* centrs bija vai nu parādā, vai varēja prasīt no *NNL* kādu summu, sauktu *RPS* (*Revenue Profit Sharing* [peļņas ienākumu sadale]).

3 — *NNSA* kļuva par *MRDA* dalībnieku, to parakstot 2004. gada 22. decembrī.

9. Tā kā 2008. gadā *Nortel* grupa saskārās ar lielām finanšu grūtībām, tās vadītāji aktīvu pārejas optimizēšanai grupas līmenī nolēma vienlaicīgi uzsākt maksātnespējas procedūras Kanādā, Amerikas Savienotajās Valstīs un Eiropas Savienībā.

10. Ar *Londonas High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division* (Apvienotā Karaliste) 2009. gada 14. janvāra nolēmumu tika uzsākta galvenā maksātnespējas procedūra atbilstoši Anglijas tiesībām attiecībā uz visām *Nortel* grupas sabiedrībām Eiropas Savienībā, tostarp *NNSA*, piemērojot regulas 3. panta 1. punktu, un *A. Bloom*, *A. Hudson*, *S. Harris* un *C. Wilkinson Hill* tika iecelti par apvienotajiem ar tiesas lēmumu noteiktajiem maksātnespējas administratoriem (turpmāk tekstā visi kopā – "apvienotie administratori").

11. Pēc *NNSA* un apvienoto administratoru kopīgi iesniegta prasības pieteikuma iesniedzējtiesa ar 2009. gada 28. maija spriedumu uzsāka sekundāro likvidācijas tiesas ceļā procedūru atbilstoši regulas 27. pantam pret *NNSA*, atļāva turpināt darbību noteiktu laiku un iecēla *C. Rogeau* par tiesas ieceltu likvidatoru.

12. 2009. gada 7. jūlijā *NNSA* iekšienē izcēlās sociālais konflikts, un 2009. gada 21. jūlijā tas tika izbeigts, parakstot vienošanās protokolu par konflikta izbeigšanu (turpmāk tekstā – "konflikta izbeigšanas protokols") starp *NNSA*, ko pārstāvēja *NNSA* sekundārās procedūras struktūras, arodbiedrībām, *NNSA* uzņēmuma komiteju (turpmāk tekstā – "UK") un streikojošo darbinieku pārstāvjiem. Šī vienošanās paredzēja palīdzības pabalsta maksājumu, kura daļa bija samaksājama nekavējoties un otra daļa, saukta atliktais "aiziešanas palīdzības pabalsts" (turpmāk tekstā – "atliktais APP"), kas bija jāsamaksā pēc darbības beigām par pieejamajiem līdzekļiem no kopējiem darbības nozares, preču pārdošanas apjomiem, no aktīvu vai, plašāk, atgūto aktīvu vai parādu pārejas pārdales pēc visu darbības parādu samaksas pilnībā, kas radušies saistībā ar galvenās un sekundārās procedūras turpināšanu, un "administration expenses". Tika paredzēts, ka šī atliktā APP summa ir atkarīga no pieejamo līdzekļu daudzuma. 2009. gada 18. augustā apvienotie administratori parakstīja konflikta izbeigšanas protokola papildvienošanos, atkārtojot protokola formulējumu (turpmāk tekstā – "papildvienošanās").

13. 2009. gada 1. jūlijā abu procedūru struktūras parakstīja galvenās un sekundārās procedūras koordinēšanas protokolu (turpmāk tekstā – "koordinēšanas protokols"). Šī protokola 8. panta 3. punktā ir precizēts, ka "atbilstoši regulai [..] *administration expenses* tiek maksātas pilnībā un to parastajā maksāšanas laikā pēc prioritātes no sabiedrības aktīviem, lai kāda būtu šo aktīvu atrašanās vieta (tajā skaitā Francijā esošie), neraugoties uz sekundārās procedūras uzsākšanu". Pēc konflikta izbeigšanas protokola parakstīšanas galvenās procedūras un sekundārās procedūras apvienotie administratori parakstīja papildvienošanos pie koordinēšanas protokola 2009. gada 18. augustā, kurš atbilstoši tā 7. pantam aizstāj šo protokolu.

14. Ar 2009. gada 24. septembra spriedumu iesniedzējtiesa apstiprināja koordinēšanas protokolu un konflikta izbeigšanas protokolu, kā arī papildvienošanos.

15. Lai nodrošinātu *Nortel* grupas aktīvu labāku novērtējumu, dažādu pasaulē uzsāktu maksātnespējas procedūru apvienotie administratori vienojās, ka šie aktīvi tiek pārdoti vienoti atbilstoši katrai darbības nozarei. 2009. gada 9. jūnijā šim nolūkam starp *NNL* un vairākiem grupas meitasuzņēmumiem tika noslēgta "Interim Funding and Settlement Agreement" (turpmāk tekstā – "*IFSA* vienošanās"). Šajā līgumā tika panākta vienošanās tostarp, ka *MRDA* turpināsies visā maksātnespējas procedūru garumā, ka *NNL* meitasuzņēmumi laicīgi atteiksies no savām industriālā un intelektuālā īpašuma tiesībām saistībā ar atsavinātajām darbībām – ievērojot to, ka licences tiesības, kas ir katram, tiks saglabātas līdz likvidācijas/pārejas darījumu beigām un ka šīs atteikšanās neietver atteikšanos no to tiesībām kā "beneficial owner" uz grupas intelektuālo īpašumu, – ka visi ieņēmumi no grupas aktīvu pārejas pasaules mērogā tiks ieskaitīti iesaldētos kontos Amerikas Savienotajās Valstīs (turpmāk tekstā – "*Lockbox*") un ka šajos kontos glabāto summu izmaksāšana nevar notikt bez visu attiecīgo grupas struktūru kopīgi noslēgtas vienošanās. *NNSA* ir kļuvusi par *IFSA* vienošanās pusi, izmantojot

2009. gada 11. septembrī noslēgtu pievienošanās līgumu (Amendement and Accession Agreement)[4]. *NNSA* darbību pāreja notika pasaules mēroga organizēto pāreju ietvaros atbilstoši *IFSA* vienošanās noteikumiem. Pāreju, kurās *NNSA* piedalījās, ieņēmumi (apmēram 7,2 miljardi ASV dolāru (USD)) atrodas *Lockbox*; par to sadali vēl nav notikusi vienošanās. *C. Rogeau* ar sekundārās procedūras maksātnespējas tiesneša [*juge commissaire*] rīkojumu veica visas nepieciešamās darbības pārejas darbību īstenošanai (piemēram, ar nodotajām darbībām saistīto licences līgumu laušana), kā arī piedalījās sarunās par pārdošanas cenu sadali.

16. Gada ziņojumā, ko *C. Rogeau* sagatavoja 2010. gada 23. novembrī, tika konstatēts pozitīvs saldo EUR 38 980 313 apmērā *NNSA* bankas kontos 2010. gada 30. septembrī, kas ļāva paredzēt, ka no 2011. gada maija mēneša būs iespējama pirmā atliktā APP samaksa. Tā kā maksājums netika veikts, 2011. gada 5. maijā *NNSA* UK nosūtīja *C. Rogeau* brīdinājuma vēstuli. Ar 2011. gada 18. maija vēstuli *C. Rogeau* norādīja *NNSA* UK, ka viņš nevar piemērot konflikta izbeigšanas protokola noteikumus, jo firmas *Ernst & Young* 2011. gada 13. maijā sagatavotais naudas plūsmas pārskats parāda negatīvu aizdevuma summu EUR 6 miljonu apmērā saistībā ar divu apvienoto administratoru maksājuma pieprasījumiem EUR 16,6 miljonu apmērā[5]. Turklāt runa bija arī par kādu Anglijas Pensiju fonda prasījumu, kas atbilstoši Londonas *High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division* 2010. gada 10. decembra nolēmumam Anglijas tiesībās tiek klasificēts kā "administration expense".

17. Apstrīdot šāda stāvokļa konstatējumu, 2011. gada 7. jūnijā *NNSA* UK cēla prasību iesniedzējtiesā pret *C. Rogeau*, lai tiktu konstatēts tostarp, ka sekundārajai *NNSA* procedūrai ir ekskluzīvas un tiešas tiesības uz savu daļu no *Nortel* grupas aktīvu globālās pārejas cenas, un piespriestu *C. Rogeau* nekavējoties veikt maksājumu prasītājiem saistībā ar to prasījumu atbilstoši atliktajam APP atbilstoši *NNSA* pieejamajām summām, kā arī atlikumam no šī paša prasījuma, sekundārajā procedūrā saņemot pienākošos daļu no *NNSA* globālās pārejas ieņēmumiem[6].

18. 2011. gada 1. augustā *C. Rogeau* vērsās pret apvienotajiem administratoriem saistībā ar piespiedu iestāšanos lietā iesniedzējtiesā, jo, aizturot *NNSA* aktīvu pārejas ieņēmumus, kas gūti Francijā un iesaldēti *Lockbox*, tie kavējot atliktā APP samaksu. Ieradušies tiesas sēdē 2012. gada 23. februārī un pēc tam 2012. gada 24. maijā, apvienotie administratori lūdza iesniedzējtiesu tostarp atteikties no starptautiskās piekritības par labu *High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division*, lai attiecībā uz viņiem pieņemtu visus lēmumus, kuru rezultātā varētu tieši vai netieši tikt ierobežots galvenās procedūras un/vai to pilnvaru apmērs, tajā skaitā to tiesības aizturēt šobrīd *Lockbox* iesaldētās summas, nospriest, ka *NNSA* sekundārā procedūrā ir tiesības uz kādu daļu no visiem vai daļas no *Nortel* grupas aktīvu globālās nodošanas, kurā piedalījās *NNSA*, ieņēmumiem, kas ir šobrīd iesaldēti *Lockbox*. Pakārtoti apvienotie administratori ir lūguši iesniedzējtiesu atzīt, ka tai nav jurisdikcijas spriest par īpašumu un tiesībām, kas nav Francijā regulas 2. panta g) punkta izpratnē sprieduma par sekundārās procedūras uzsākšanu brīdī, kā arī lai spriestu par visām prasībām, kuras tieši vai netieši paredz, ka iesniedzējtiesa sprież par visu *NNSA* parādu, ko atbilstoši Anglijas tiesībām var klasificēt kā "administration expense".

4 — Šī līguma parakstīšana tika atļauta ar maksātnespējas tiesneša 2009. gada 7. jūlija rīkojumu.

5 — Detalizēti norādīts šādi, proti, apmēram EUR 8 miljoni kā "Residual Profit Sharing" 2010 (turpmāk tekstā – "*RPS 2010*") un EUR 8,6 miljoni, kurus avansā samaksājuši *NNSA* apvienotie administratori kā *NNSA* dalību grupas darbību pārejas izmaksās *EMEA* (*Europe Middle East Africa*) reģionā jeb apmēram 25 %.

6 — No tiesvedības dokumenta izriet, ka *NNSA CE* un bijušies *NNSA* darbinieki iebilst pret 8 miljonu EUR izmaksu *RPS 2010* ietvaros, pamatojoties uz vienošanos konflikta izbeigšanas protokolā, ar ko nosaka visu maksājumu saldo *Revenue Profit Sharing* ietvaros kopējās summas apmērā USD 4,9 miljoni. Tie vienlīdz apstrīd, ka *NNSA* tiek piedēvēta atbildība par zaudējumiem saistībā ar *MRDA* sistēmas turpināšanu ko radījusi *Nortel* grupas aktīvu nodošanas pasaules līmenī procesa kavēšanās un norāda uz *RPS 2010* nosacījuma raksturu un to, ka tas vēl nav maksājams. Kas attiecas uz prasījumu saistībā nodošanas izmaksu atmaksu, tie apgalvo, ka tā ir pamatota, tikai ja un kad sekundārajā procedūrā tiks iekasēta daļa no globālās nodošanas ieņēmumiem, kas pienākas *NNSA*, un tādējādi neattiecas uz atliktā *IAD* maksājumu par šobrīd šajā procedūrā pieejamajām summām. Visbeidzot, kas attiecas uz Anglijas Pensiju fonda prasījumu, tie uzskata, ka tas, ka šis prasījums Anglijas tiesībās tika klasificēts kā "administration expense", neietekmē sekundāro procedūru, jo prasījumi šajā procedūrā jāsamaksā atbilstoši Francijas tiesībām.

19. Iesniedzējtiesa norāda, ka dokuments par pamatlietas ierosināšanu skaidri ietilpst kolektīvo procedūru tiesību un regulas tvērumā un ka tādējādi ir jāpiemēro tās normas. Tā paskaidro, ka, lai spriestu par tai iesniegtajām prasībām, tai būs vispirms jālemj par savu piekritību noteikt sekundārās procedūras seku apmēru un ka šis lēmums ir atkarīgs no tā, kā tā interpretēs dažādus regulas pantus, konkrēti, tās 2. panta g) punktu, kurā ir vienotās normas par parādnieka īpašuma atrašanās vietu. Tā arī uzskata, ka tai būs jānosaka, vai sekundārās procedūras sekas var attiekties uz parādnieka īpašumu ārpus Savienības.

20. Pastāvot šādiem apstākļiem, *Tribunal de commerce de Versailles* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai tās valsts tiesas, kurā ir uzsākta sekundārā procedūra, piekritībā ekskluzīvi vai pārmaiņus ar tās valsts tiesu, kurā uzsākta galvenā procedūra, ir lemt par to debitora aktīvu apzināšanu, kas nonāk sekundārās procedūras darbības jomā, piemērojot [..] regulas [..] 2. panta g) punktu, 3. panta 2. punktu un 27. pantu, un vai ekskluzīvas vai pārmaiņus pastāvošas piekritības gadījumā ir jāpiemēro ar galveno vai sekundāro procedūru saistītās tiesību normas?"

III – **Analīze**

21. Prejudiciālajam jautājumam ir divas daļas; pirmā – par tiesas piekritības sadali starp galvenās procedūras tiesām un sekundārās procedūras tiesām un otrā – par tiesību aktiem, kas piemērojami parādnieka īpašuma atrašanās vietas noteikšanai. Šīs divas daļas turpmāk tiks aplūkotas atsevišķi.

A – *Par prejudiciālā jautājuma pirmo daļu: tiesas piekritību*

1) Ievada apsvērumi: regulas piemērošana *ratione materiae*

22. Lai gan ne iesniedzējtiesa, ne ieinteresētās personas, kas ir iesniegušas rakstveida apsvērumus, nav paudušas šaubas par to, ka tādos apstākļos, kādi ir pamatlietā, tiesas piekritība ir nosakāma, pamatojieties uz regulas, nevis Regulas (EK) Nr. 44/2001 normām[7], jautājums par to, kura no abām regulām ir piemērojama lietā, tika tomēr apspriests tiesas sēdē pēc Tiesas lūguma. Tādējādi jāuzsāk ar to, pirms ķerties klāt prejudiciālā jautājuma analīzei.

23. Atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai regula un Regula Nr. 44/2001 ir jāinterpretē, novēršot jebkādu šajos tiesību aktos paredzēto tiesību normu dublēšanos un juridiskās nepilnības. Tā prasības, kas saskaņā ar Regulas Nr. 44/2001 1. panta 2. punkta b) apakšpunktu ir izslēgtas no tās piemērošanas jomas, ciktāl tās attiecas uz "bankrotu, [..] mierizlīgumiem vai tamlīdzīgām procedūrām", ietilpst regulas piemērošanas jomā. Attiecīgi prasības, kas netilpst regulas 3. panta 1. punkta piemērošanas jomā, ietilpst Regulas Nr. 44/2001 piemērošanas jomā[8]. Tiesa ir arī nospriedusi, ka no Regulas [Nr. 44/2001] piemērošanas jomas ir izslēgtas tikai tās prasības, kas izriet tieši no maksātnespējas procesa un ir ar to cieši saistītas. Tādējādi tikai šādas prasības ietilpst regulas piemērošanas jomā[9]. Spriedumā lietā *Nickel & Goeldner Spedition* (EU:C:2014:2145, 27. punkts) Tiesa precizēja, ka

7 — Padomes 2000. gada 22. decembra Regula par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās (OV 2001, L 12, 1. lpp.). Tikai apvienotu administratoru apsvērumos tiek aplūkots šis jautājums, tomēr tajos tiek secināts, ka Regula Nr. 44/2001 nav piemērojama.

8 — Skat. spriedumus *F-Tex* (C-213/10, EU:C:2012:215, 21., 29. un 48. punkts), kā arī *Nickel & Goeldner Spedition* (C-157/13, EU:C:2014:2145, 22. punkts).

9 — Skat. spriedumus *F-Tex* (EU:C:2012:215, 23. un 29. punkts), kā arī *Nickel & Goeldner Spedition* (EU:C:2014:2145, 23. punkts).

noteicošais kritērijs, lai noteiktu jomu, uz kuru attiecas prasība, ir nevis procesuālais konteksts, kurā tā ietilpst, bet gan tās juridiskais pamats. Atbilstoši šādai pieejai ir jānoskaidro, vai prasības pamatā esošās tiesības vai saistības izriet no kopīgiem civiltiesību un komerctiesību noteikumiem vai arī no atkāpes ietverošiem noteikumiem, kas ir raksturīgi maksātnespējas procesam.

24. Šajā lietā *NNSA* UK un bijušie *NNSA* darbinieki prasa samaksāt prasījumu, kas, lai gan radies no konflikta izbeigšanas protokola, attiecībā uz tā rašanos, maksājamību un summu ir atkarīgs no sekundārajā procedūrā pieejamajiem līdzekļiem pēc *NNSA* aktīvu pārdošanas.

25. Pamatprasība tādējādi ir, pirmkārt, kas attiecas uz sekundārajā procedūrā jau iegūtajiem līdzekļiem, par to, lai norādītu attiecībā uz galvenās procedūras struktūru iesniegtajiem prasījumiem prasījuma atliktā APP ietvaros kā algas prasījuma privileģēto raksturu, un, otrkārt, kas attiecas uz līdzekļiem, kuri vēl nav iegūti sekundārajā procedūrā, apstiprināt šīs procedūras tiesības uz daļu, kas pienākas *NNSA* no *Nortel* grupas darbību/aktīvu pārejas ieņēmumiem, kuri tiek glabāti *Lockbox*.

26. Prasības pirmā daļa ir pamatota ar Francijas tiesību normām, kuras regulē kreditoru tiesības likvidācijas tiesas ceļā procedūrā un, konkrētāk, Komerckodeksa [*code de commerce*] L 641-13. pantu, kas definē prasījumu samaksas kārtību. Tas, ka, lai definētu galvenajā procedūrā izvirzīto prasījumu raksturu, iesniedzējtiesai varētu attiecīgā gadījumā būt jāvēršas pie viena vai vairākiem līgumiem, tādiem kā *RPS 2010*, *IFSA* vienošanās vai koordinēšanas protokols, neapstrīd *NNSA* UK un bijušo *NNSA* darbinieku prasības juridisko pamatu, kas aplūkots tā pirmajā daļā, kura ir *Francijas tiesību normās par likvidācijas tiesas ceļā procedūru*. Turklāt es ievēroju, ka koordinēšanas protokolā jēdziens "administration expenses" ir definēts, atsaucoties uz *Insolvency Act 1986* [1986. gada Maksātnespējas likums] B1 pielikuma 99. pantu, kas ir piemērojams galvenajā procedūrā, un no šādiem izdevumiem izrietošo prasījumu privileģēto rangu apstiprina atsauce uz Anglijas tiesībām, kā arī regulu un Pamatnostādnēm par Eiropas saziņu un sadarbību pārrobežu maksātnespējā, ko publicējusi *INSOL Europe* 2007. gada jūlijā, kuras atbilstoši šī protokola 2. punktam ir tā neatņemama sastāvdaļa[10]. No tā izriet, ka, pat ja pieņemtu, ka iesniedzējtiesai būtu jāizskata jautājums, kas tai ir iesniegts šīs pamatprasības pirmās daļas ietvaros uz šī protokola pamata, tai katrā ziņā nāktos piemērot *maksātnespējas procedūrām raksturīgās juridiskās normas*.

27. Pamatprasības otrā daļa balstās savukārt uz, pirmkārt, regulas normām. Kā to uzsver pati iesniedzējtiesa, lai noteiktu, vai *NNSA* UK un *NNSA* bijušie darbinieki var pamatoti pieprasīt sekundārās procedūras tiesības uz *NNSA* pienākošos daļu no *Nortel* grupas aktīvu pārejas ieņēmumiem, kas tiek glabāti *Lockbox*, tai ir jānosaka šīs procedūras seku apmērs, kuras atbilstoši regulas 3. panta 2. punktam un 27. pantam ir ierobežotas ar *NNSA* īpašumu Francijas teritorijā. Tieši prasības otrajai daļai nāk klāt piedevām iebilde par piekritības neesamību, uz ko norāda apvienotie administratori un kas pati ir pamatota ar regulas normām un attiecīgo lomu, kas tās sistēmā ir noteikta galvenajai procedūrai un sekundārajai procedūrai. Tas, ka šajā lietā šo abu procedūru koordinēšana tika formalizēta līgumdokumentā, ko parakstīja abu procedūru struktūras, nekādi negroza pamatprasības raksturu un juridisko pamatojumu, kas norādīts tās otrajā daļā. Pretenzijām, ko sekundārās procedūras likvidators, kā arī *NNSA* UK un bijušie *NNSA* darbinieki – kuri turklāt nav parakstījuši koordinēšanas protokolu – norāda attiecībā uz daļu no *Lockbox* glabātajiem līdzekļiem, kas pienākas *NNSA*, *nav nekāda līgumiska pamata*, kāda nav arī argumentiem, kurus galvenās procedūras struktūras ir norādījušas savas iebildes par piekritības neesamību atbalstam.

28. Turklāt ir jāuzsver, ka koordinēšanas protokola mērķis ir pārvaldīt "pušu, kam ir interese galvenās procedūras un sekundārās procedūras koordinēšanā", rīcību (1. punkts). Tā mērķi tostarp ir nodrošināt strukturētu, reālu, efektīvu un pienācīgu procedūru administrāciju, *NNSA* īpašuma vērtības maksimalizēšanu globāli, informācijas apmaiņu un tiesvedību un izmaksu minimizēšanu (4. punkta i)–iv) apakšpunkts), kā arī definēt kārtību, kādā *NNSA* turpinās savu darbību sekundārās procedūras

10 — Skat. Koordinēšanas protokola 8. punktu.

laikā (4. punkta v) apakšpunkts). Lai gan šis protokols 5.3. punktā nosaka principus, uz kuru pamata apvienotie administratori sadarbībā ar sekundārās procedūras likvidatoru vienojas par *Nortel* grupas aktīvu pārejas cenas sadali dažādo attiecīgo vienību, tostarp *NNSA*, starpā [11], savukārt *neviens no tā noteikumiem nedefinē kārtību, kādā tiek sadalīta NNSA pienākošā daļa starp galveno procedūru un sekundāro procedūru* [12]. Turklāt jautājums par *NNSA* aktīvu pārejas ieņēmumu sadali starp abām maksātnespējas procedūrām atšķiras no un ir pirms jautājuma par to, kādi galvenās procedūras izdevumi tiek uzskatīti par "administration expenses" un cik lielā mērā tiem ir privilēģija, kas attiecināma uz kreditoriem sekundārajā procedūrā, tostarp *NNSA* darbiniekiem, pamatojoties uz piemērojamām tiesībām un/vai Koordinēšanas protokolā noteikto.

29. No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka domstarpības, kas ir galvenās procedūras struktūrām ar likvidatoru sekundārajā procedūrā, kā arī ar *NNSA* UK un *NNSA* darbiniekiem, strīdā, ko izskata iesniedzējtiesa, ietilpst regulas jomā iepriekš 23. punktā atgādinātās Tiesas judikatūras izpratnē. Šādu secinājumu negroza apstāklis, ka attiecības starp dažādajām pamatlietas pusēm atsevišķos aspektos regulē starp tiem noslēgtās vienošanās (konflikta izbeigšanas protokols un koordinēšanas protokols) un ka attiecīgo tiesību, ko šīs puses prasa, apjoms var mainīties atkarībā no vienošanās, kas saista atsevišķas no tām ar trešajām personām (*RPS 2010* un *IFSA*), jo šāds apstāklis nespēj grozīt to savstarpējo pretenziju juridisko pamatu, un ka turklāt viss šo vienošanos kopums iekļaujas *NNSA* [13] maksātnespējas un ar tās likvidāciju saistīto darījumu kontekstā.

2) Prejudiciālā jautājuma pirmās daļas analīze

a) Tiesas jurisdikcijas normas, ko paredz regula un ko ievieš judikatūra

30. Vispirms ir jāuzsver, ka regula skaidri nosaka tikai tiesas piekritību maksātnespējas procedūras *uzsākšanai*. Tā atbilstoši šīs regulas 3. panta 1. punktam šī piekritība ir tās dalībvalsts tiesām, kuras teritorijā atrodas parādnieka galveno interešu centrs. Atbilstoši šī paša panta 2. punktam tās dalībvalsts tiesām, kuras teritorijā ir parādnieka galveno interešu centrs un kuras teritorijā parādniekam pieder uzņēmums, ir piekritība sākt *teritoriālu* maksātnespējas *procedūru*, proti, procedūru tikai attiecībā uz tiem parādnieka aktīviem, kas atrodas pēdējā minētā dalībvalstī.

31. Papildu piekritības norma tika ieviesta regulas sistēmā ar spriedumu *Seagon* (C-339/07, EU:C:2009:83), kurā Tiesa nosprieda, ka šīs regulas 3. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tai dalībvalstij, kuras teritorijā ir uzsākta maksātnespējas procedūra, ir noteikta arī starptautiskā piekritība izskatīt tieši no šīs procedūras izrietošās un ar to cieši saistītās prasības [14].

32. Tāpat kā vairākas ieinteresētās personas, kas iesniegušas apsvērumus šajā tiesvedībā, tajā skaitā Eiropas Komisija, es uzskatu, ka analogi būtu jāinterpretē regulas 3. panta 2. punkts un tādējādi, ka jurisdikcijas norma, ko Tiesa apstiprināja spriedumā *Seagon* (EU:C:2009:83), kas balstīta uz *vis attractiva concursus*, var runāt par labu arī sekundārās procedūras uzsākšanas dalībvalsts tiesām. Šāds secinājums man šķiet acīmredzams uz to pašu elementu pamata, uz kuriem Tiesa balstījās, lai

11 — Atbilstoši šim protokola noteikumam puses vienojas prasīt *NNSA* labā tiesības uz 9 % no grupas intelektuālā īpašuma tiesību kopuma pārejas ieņēmumiem.

12 — Šajā ziņā ar virsrakstu "Aktīvu atgūšana/Pārdošanas ieņēmumu sadale" šī protokola 6.1. punktā tiek precizēts, ka, "ja vien nav citas rakstveida vienošanās, [*NNSA*] aktīvi jāpārdod un jāatgūst apvienotajiem administratoriem, Francijas administratoram un Francijas likvidatoram atbilstoši regulai [..]." Pat ja pieņemtu, ka var atkāpties no regulas normām par galvenās procedūras un sekundārās procedūras attiecīgajām sekām, no lietas materiāliem neizriet, ka šāda vienošanās tika panākta.

13 — Šajā ziņā ir jāatgādina, ka regulā pašā ir norādīta prasība nodrošināt koordināciju starp galveno procedūru un sekundāro procedūru (sekundārajām procedūrām) un ka šajā lietā iesniedzējtiesa mudināja noslēgt vienošanos šādam mērķim.

14 — 21. un 28. punkts un rezolutīvā daļa. Prasība, par ko bija spriedums *Seagon* (EU:C:2009:83), bija prasība par atcelšanu. Skat. arī spriedumu *F-Tex* (EU:C:2012:215, 27. un 28. punkts), kurā Tiesa tomēr secināja, ievērojot pamatprasības raksturu, ka uz to attiecināma regula. Spriedumā *Seagon* (EU:C:2009:83) iedibināto principu Tiesa nesen vēlreiz apstiprināja attiecībā uz prasību par atbildību, kura vērsta pret sabiedrības parādnieces vadītāju un kuras mērķis bija panākt, ka tiek atmaksāti maksājumi, kas tika veikti pēc šīs sabiedrības maksātnespējas rašanās vai pēc tam, kad konstatētas tās pārmērīgās parādsaistības (skat. spriedumu *H*, C-295/13, EU:C:2014:2410).

izsecinātu šo normu no regulas sistēmas un tās mērķiem. Proti, pirmkārt, regulas preambulas 6. apsvērums, atbilstoši kuram šajā regulā "būtu jāaprobežojas tikai ar noteikumiem, kas regulē piekritību maksātnespējas procedūru sākšanai *un nolēmumus, ko taisa, tieši pamatojoties uz maksātnespējas procedūrām, un kas ir cieši saistīti ar šādām procedūrām*" [15]; tajā nenošķirot ir atsauce uz visām procedūrām, kas uzsāktas atbilstoši regulai, bez atšķirības starp galveno procedūru, teritoriālo procedūru vai sekundāro procedūru. Otrkārt, sekošana mērķim uzlabot pārrobežu maksātnespējas procedūras efektivitāti un ātrumu, ko paredz regulas preambulas 2. un 8. apsvērums, un mērķim izvairīties no pušu stimulēšanas pārvietot aktīvus vai tiesvedību no vienas dalībvalsts uz citu nolūkā iegūt labvēlīgāku tiesisko statusu ("forum shopping"), kas minēts regulas preambulas 4. apsvērumā, arī tiktu vājināta, ja sekundārās procedūras uzsākšanas dalībvalsts tiesām nebūt piekritības izskatīt no tās izrietošās un ar to cieši saistītās prasības, tādas kā sekundārās procedūras summu vai aktīvu atprasīšana. Turklāt regulas 3. panta 2. punkta interpretācija, kas ir analoga tai, kā Tiesa ir interpretējusi šī panta 1. punktu spriedumā *Seagon* (EU:C:2009:83), ir apstiprināta, kā Tiesa to ir konstatējusi šī sprieduma 25. un 26. punktā, ar šīs regulas 25. panta 1. punkta pirmo daļu. Ar šo normu nosaka pienākumu *atzīt nolēmumus*, ko sniegusi tiesa, kuras nolēmums par procedūras sākšanu ir atzīts saskaņā ar regulas 16. pantu, *par maksātnespējas procedūras norisi* un izbeigšanu. Pēdējais minētais atsaucas uz nolēmumiem, ko pieņēmusi "dalībvalsts tiesa, kurai ir piekritība saskaņā ar 3. pantu", proti, gan tiesa, kurai ir piekritība atbilstoši šī panta 1. punktam, gan tiesa, kurai ir piekritība atbilstoši tā 2. punktam.

33. Bez šaubām ir tiesa, kā to rakstveida apsvērumos norāda apvienotie administratori, ka spriedums *Seagon* (EU:C:2009:83) nostiprina "dalībvalsts tiesu, kuras ir uzsākušas *galveno procedūru*, jurisdikcijas koncentrēšanas principu" [16]. Tomēr Tiesas argumentācijā ir paredzēts, ka šim principam ir nozīme tikai attiecībā uz "tieši no *šīs procedūras* izrietošām un ar to cieši saistītām" prasībām [17]. Savukārt nekas šajā spriedumā neļauj secināt, ka šis princips attiecas arī uz prasībām, kas ir tieši izrietošas no *sekundāras procedūras* un ir cieši saistītas ar to. Kā es tikko izskaidroju iepriekšējā punktā, motīvi, uz kuriem balstīts šis spriedums, var izraisīt tādu pašu regulas 3. panta 2. punkta interpretāciju, kādu Tiesa ir veikusi attiecībā uz šī panta 1. punktu. Šie iemesli turklāt ir "neitrāli" no tiesas piekritības sadales skatpunkta starp galveno procedūru un sekundāro procedūru; nevienā no šī paša sprieduma rindkopām Tiesa savas interpretācijas atbalstam nepamatojas ar galvenās procedūras universālo raksturu vai tās pārākumu pār sekundāro procedūru [18].

34. Visbeidzot un papildinot uzsvēršu, ka gan ziņojums "External Evaluation of Regulation No. 1346/2000/EC on Insolvency Proceedings" (turpmāk tekstā – "Heidelbergas-Luksemburgas-Vīnes ziņojums") [19], gan Priekšlikums Eiropas Parlamenta un Padomes regulai, ar ko groza Padomes Regulu (EK) Nr. 1346/2000 par maksātnespējas procedūrām, ko Komisija iesniedza 2012. gada 12. decembrī [20] (turpmāk tekstā – "Priekšlikums par regulas grozījumiem"), iesaka kodificēt *vis attractiva concursus* principu attiecībā uz blakusprasībām un piemērot to par labu to tiesu tiesvedībām, kurās šīs prasības iekļaujas, vai tā būtu galvenā, teritoriālā vai sekundārā maksātnespējas procedūras [21].

15 — Izcēlums mans.

16 — Apvienoto administratoru apsvērumu 104. punkts. Izcēlums mans.

17 — Sprieduma *Seagon* (EU:C:2009:83) 21. un 28. punkts, kā arī rezolutīvā daļa; izcēlums mans.

18 — Apstāklis, kā to uzsver apvienotie administratori rakstveida apsvērumos, ka Tiesa ir noraidījusi ierosinājumu ģenerāladvokāta D. Ruisa-Harabo Kolomera [*D. Ruiz-Jarabo Colomer*] secinājumu lietā *Seagon* (C-339/07, EU:C:2008:575) 64.–69. punktā atzīt dalībvalsts, kurā uzsākta galvenā procedūra, tiesu piekritības "relatīvo izņēmuma" raksturu attiecībā uz prasībām par atcelšanu, kas pamatotas ar maksātnespēju, tādējādi atstāj likvidatoram/administratoram pilnvaras izvēlēties to tiesu, kura tam šķiet vispiemērotākā [bankrota] masas aizstāvībai, neļauj, pretēji tam, ko, šķiet, norāda apvienotie administratori, izdarīt secinājumus par sekundārās procedūras dalībvalsts tiesu piekritības atzīšanu šādu prasību izskatīšanai, ja tās tieši izriet no tās un ir cieši saistītas ar to.

19 — Publicēts Hess, B., Oberhammer, P. un Pfeiffer, T., *European Insovency Law, The Heidelberg-Luxembourg-Vienna Report on the Application of the Regulation No 1346/2000/EC on Insolvency Proceedings*, Beck-Hart-Nomos, C. H., Minhene/Oksforda, 2014.

20 — COM(2012) 744, galīgā redakcija.

21 — Skat. 2.5.2. punktu un 220. lappusi Heidelbergas-Luksemburgas-Vīnes ziņojumā un Komisijas priekšlikumu iekļaut regulā jaunu pantu, 3.a pantu "Saistīto prasību piekritība", kura 1. punktā noteikts, ka "dalībvalsts, kuras teritorijā saskaņā ar 3. pantu ir sāktas maksātnespējas procedūras, tiesu piekritībā ir izskatīt prasības, kas tieši izriet no maksātnespējas procedūrām vai ir cieši saistītas ar tām".

35. Tiesu piekritības norma, kas apstiprināta spriedumā *Seagon* (EU:C:2009:83) attiecībā tikai uz situācijām Savienības iekšienē, spriedumā *Schmid* (C-328/12, EU:C:2014:6) tika attiecināta uz strīdiem, kam ir *saikne ar trešo valsti*. Uzsverot tiesas piekritības bankrota jomā paredzamības mērķus, kādi ir regulas 3. panta 1. punktā, un noraidot Vācijas valdības norādītos argumentus –tostarp par piekritības novirzīšanos no atbildētāja domicila principa un sprieduma neatzīšanas risku –, Tiesa šajā spriedumā secināja, ka ar iepriekš minēto normu" ir paredzēta arī piekritība izskatīt atcelšanas prasību, kas pamatota ar maksātnespēju un vērsta pret atbildētāju, *kura domicils ir trešajā valstī*"[22]. Pretēji tam, ko apgalvo Apvienotās Karalistes valdība savos rakstveida apsvērumos, es uzskatu, ka šī pati interpretācija, kas aprobežojas ar *vis attractiva concursus* principa teritoriālā tvēruma, kāds tas ir atzīts spriedumā *Seagon* (EU:C:2009:83), paplašināšanu, var tikt attiecināta arī uz regulas 3. panta 2. punktu. Proti, šai normai ir tie paši tiesas piekritības paredzamības un tiesiskās noteiktības mērķi, kurus Tiesa ir norādījusi attiecībā uz šī 3. panta 1. punktu. Šie mērķi, tāpat kā procedūru vienkāršošanas un efektivitātes un "forum shopping" vēlmes mazināšanas mērķi, kurus Tiesa jau ir uzsvērusi spriedumā *Seagon* (EU:C:2009:83), polemizē, lai atzītu dalībvalsts, kurā uzsākta sekundārā procedūra, tiesu piekritību izskatīt prasību par atcelšanu vai citu prasību, kas pamatota ar maksātnespēju, kura tieši izriet no šīs procedūras un ir cieši saistīta ar to (piemēram, tā paredz no jauna iekļaut parādnieka mantā īpašumu, kas pirms savas izslēgšanas no mantas bija šīs dalībvalsts teritorijā), *neatkarīgi* no tā, vai atbildētāja domicils ir dalībvalstī vai trešajā valstī.

36. Vispārīgāk, spriedumā *Schmid* (EU:C:2014:6), sekojot spriedumam *Owusu* (C-281/02, EU:C:2005:120), kas tika pasludināts Briseles konvencijas[23] kontekstā, ir plaši interpretēts regulas ģeogrāfiskās piemērošanas tvērums, to attiecinot ne tikai uz "Eiropas" pārrobežu maksātnespējas procedūrām un tajā iekļaujot gan tās procedūras, kam raksturīgs ārvalsts elements, kas atrodas vienlaicīgi Savienības teritorijas iekšienē un ārpusē, gan pilnībā "starptautiskās", kuru ārvalstu elements ir ārpus Savienības. Tiesas nostiprinātais risinājums šajā spriedumā nosaka, ka, ja parādnieka galveno interešu centrs ir dalībvalstī, regulas normas ir piemērojamas attiecībās starp dalībvalstīm uz maksātnespējas procedūru kopumā, tajā skaitā tās aspektiem, kuriem ir saikne ar trešo valsti[24], izslēdzot dalībvalstu starptautisko privāttiesību normas.

37. Šāds konstatējums ļauj kliedēt iesniedzējtiesas paustās šaubas par regulas piemērojamību tādos apstākļos, kādi ir pamatlietā, kad parādnieka aktīvu pārdošanas ieņēmumi tiek glabāti iesaldētā kontā Amerikas Savienotajās Valstīs un tātad ārpus Savienības teritorijas. Tas ļauj arī noraidīt *NNSA* UK argumentu, ka, ja būtu bijis jāsecina, ka *NNSA* aktīvi, ievērojot regulas normas, ir jāuzskata par tādiem, kas atrodas ārpus Savienības[25], būtu jāpiemēro Francijas privāttiesību normas, saskaņā ar kurām procedūrai, kas Francijā uzsākta pret *NNSA*, ir vispārēja iedarbība un tādējādi tā attiektos uz šiem aktīviem. Proti, šādu normu piemērošana, kas turklāt ir paplašinājusi sekundārās procedūras sekas teritoriālā ziņā ārpus regulas noteiktajām, sprieduma *Schmid* (EU:C:2014:6) gaismā vēl arvien nav iespējama.

b) Sakarība starp galveno procedūru un sekundāro procedūru regulas sistēmā

38. Šajā brīdī ir jāpārbauda attiecīgā galvenās procedūras un sekundārās procedūras loma, kā arī to savstarpējā sakarība regulas sistēmā.

22 — 33. punkts, izcēlums mans. Skat. arī spriedumu *H* (EU:C:2014:2410).

23 — Konvencija par jurisdikciju un tiesas spriedumu izpildi civillietās un komerclietās, parakstīta 1968. gada 27. septembrī (OV 1972, L 299, 32. lpp.).

24 — Šāda saikne var attiekties uz atbildētāja maksātnespējas procedūras blakusprasībā domicilu, kā tas bija lietā, kurā tika pasludināts spriedums *Schmid* (EU:C:2014:6), vai uz citiem elementiem, tādiem kā kreditoru domicils vai arī parādnieka aktīvu atrašanās vieta. Procedūru, kuras uzsāktas, pamatojoties uz regulu, sekas attiecībās ar trešajām valstīm ir atkarīgas no tiesībām, kas ir piemērojamas trešajās valstīs, vai līgumiem, kas ir spēkā starp šo valsti un valsti, kurā norisinās procedūra.

25 — Sekundārās procedūras uzsākšanas brīdī, skat. 64. un nākamos šo secinājumu punktus.

39. Kā izriet no regulas preambulas un tostarp tās 11. apsvēruma, tā balstās uz maksātnespējas procedūras bezizņēmuma principu un vienotības principu, kuru ieviešanu Kopienas likumdevējs ir tomēr ar nodomu mazinājis, atļaujot uzsākt teritoriālā tvēruma valsts procedūras vienlaicīgi ar universālo galveno procedūru. Papildus pastāvošajām vērā ņemamajām atšķirībām starp dalībvalstu materiālo tiesību normām, kas neiesaka ieviest vienotu maksātnespējas procedūru un šīs procedūras uzsākšanas valsts tiesību bezizņēmuma piemērošanu (skat. regulas preambulas 8. apsvērumu), šādas izvēles iemesli ir atrodami nepieciešamībā aizsargāt vietējo kreditoru intereses un atvieglot sarežģītas struktūras mantas pārvaldību (skat. regulas preambulas 19. apsvērumu). No tā izrietēja divu dažādu piekritības kritēriju paredzēšana regulā, proti, galveno interešu centrs, kas nosaka tiesas, kam ir piekritība uzsākt galveno procedūru, un uzņēmuma atrašanās vieta, kas ļauj uzsākt sekundāro procedūru.

40. Kopienu likumdevēja izvēle ļaut uzsākt teritoriālas procedūras bez šaubām padara sistēmu elastīgāku, proti, vienas vai vairāku šo procedūru uzsākšana var, piemēram, izrādīties īpaši noderīga tādos gadījumos kā pamatlietā, kad procedūra ir uzsākta galveno interešu centra dalībvalstī attiecībā uz dažādiem sabiedrību grupas meitasuzņēmumiem, bet būtiskā viena vai vairāku šo meitasuzņēmumu aktīvu, darbinieku vai kreditoru daļa ir citā dalībvalstī.

41. Tomēr šāda izvēle vienlaicīgi ievieš sarežģītību, jo ļauj pakļaut vienu un to pašu parādnieku vairākām paralēlām procedūrām. Ir tiesa, ka regulas sistēmā sekundārās procedūras ir ierobežotas vairākos aspektos gan procesuālā, gan satura ziņā. Principā tiek paredzēts, ka tiek uzsākta galvenā procedūra, kam piedevām nāk klāt sekundārā procedūra[26]; tās var būt tikai likvidācijas procedūras (regulas 3. panta 3. punkts), un to sekas ir aprobežotas ar parādnieka aktīviem, kas atrodas dalībvalsts, kuras teritorijā tās tika uzsāktas, teritorijā (regulas 3. panta 2. punkts un 27. pants). Tik un tā vienlaicīgu procedūru esamība var būt neefektivitātes avots, ja nav normu, kas ļauj regulēt grūtības, kuras šāda situācija var radīt.

42. Šajā nolūkā regulā ir paredzētas *koordinācijas obligātās prasības*, kuru mērķis ir veicināt procedūru harmonisku norisi, labvēlīgu pārvaldību un [bankrota] masas efektīvu izmantošanu. Šīs normas tostarp nosaka *savstarpēju informācijas un sadarbības pienākumu* starp dažādo procedūru administratoriem[27] un nosaka mehānismus, kas paredzēti, lai nodrošinātu vienlīdzīgu attieksmi pret kreditoriem[28], kā arī noteiktu iespējamā aktīvu pārpalikuma, kas radies sekundārā procedūrā, tālāko izmantošanu[29]. Palielināta sadarbība paralēlu maksātnespējas procedūru efektīvākai pārvaldībai ir turklāt viens no galvenajiem mērķiem Komisijas iesniegtajam priekšlikumam grozīt regulu[30].

26 — Teritoriālas procedūras uzsākšana pirms galvenās procedūras ir ierobežota līdz ierobežotam minimumam, skat. regulas preambulas 17. apsvērumu un 3. panta 4. punktu.

27 — Skat. regulas preambulas 20. apsvērumu un 31. panta 1. un 2. punktu.

28 — Skat. regulas 20. panta 2. punktu.

29 — Skat. regulas 35. pantu.

30 — Jaunajām normām turklāt būtu jāļauj izvairīties no tādu sekundāro procedūru uzsākšanas, kuras nav nepieciešamas vietējo kreditoru interešu aizsardzībai, ja, izmantojot līgumiskas vienošanās, galvenās procedūras administrators garantē vietējiem kreditoriem tādu attieksmi, kāda pret tiem būtu, ja būtu tikusi uzsākta sekundārā procedūra (skat. jauno 29.a panta 2. punktu, uz kuru norādīts priekšlikuma par regulas grozījumiem 34. punktā). Ir arī paredzēts atcelt nosacījumu, kas nosaka, ka sekundārajām procedūrām, kurām ir tikai likvidācijas mērķis, lai ļautu tās koordinēt ar galvenajām procedūrām, kuru mērķis ir uzņēmuma sanācija (skat. priekšlikuma par regulas grozījumiem 22. punktu, ar ko groza tās 3. panta 3. punktu), un attiecināt sadarbības prasību uz piekritīgajām tiesām (skat. jauno 31.a pantu, uz kuru norādīts priekšlikuma par regulas grozījumiem 36. punktā).

43. Saikne starp galveno procedūru un sekundāro procedūru tādējādi saistās ar *obligātu koordinēšanu*, kas ir paredzēta, lai nodrošinātu prioritāro efektivitātes mērķu īstenošanu pat vairāku [vienlaicīgu] procedūru gadījumā. Šajā kontekstā regulā *noteicošā* loma ir atzīta galvenajai procedūrai, kuras administratoram ir vairākas iespējas ietekmēt notiekošo sekundāro procedūru (notiekošās sekundārās procedūras), piemēram, piedāvājot sanācijas plānu vai vienošanos par parādu samaksas kārtību vai lūdzot apturēt [bankrota] masas realizāciju sekundārajā procedūrā [31].

44. Ar nosacījumu, ka tiek ievērota šī loma un koordinēšanas pienākums, regula piešķir sekundārajai procedūrai, ja ne autonomiju pilnībā, tad vismaz savu vietu. Tai ir no galvenās procedūras atšķirīgs tvērums, tās mērķis ir aizsargāt īpašas intereses, un tā izmanto sistēmu, kas dažādos aspektos ir analoga tai, kāda piemērojama galvenajai procedūrai. Tā tāpat kā lēmums, ar ko uzsāk procedūru atbilstoši regulas 3. panta 1. punktam, lēmums par sekundārās procedūras uzsākšanu tiek automātiski atzīts visās dalībvalstīs atbilstoši regulas 16. pantam un atbilstoši tās 17. panta 2. punktam to sekas nedrīkst apstrīdēt citās dalībvalstīs. Tāpat atbilstoši regulas 25. panta 1. punktam nolēmumus, ko pieņēmusi tiesa, kura ir uzsākusi šādu procedūru, un kas attiecas uz maksātnespējas procedūras norisi un izbeigšanu vai kas tieši izriet no šīs procedūras un ir tieši saistīti ar to, kā arī šajā tiesā apstiprinātos mierizlīgumus atzīst bez turpmākām formalitātēm. Atbilstoši regulas 4. un 28. pantam un tāpat kā procedūrā atbildoši tās 3. panta 1. punktam sekundāro procedūru regulē tās dalībvalsts likums, kuras teritorijā tā ir uzsākta. Visbeidzot, pamatojoties uz regulas 18. panta 2. punktu, sekundārās procedūras administratori var autonomi veikt darbības, kuru mērķis ir atprasīt šai procedūrai pienākošos īpašumu, kas tika pārvietots uz citu dalībvalsti, kā arī visas atprasīšanas darbības, kas ir lietderīgas kreditoru interesēm.

45. Turklāt Kopienas likumdevēja ziņā ir izvēlēties ļaut uzsākt galvenajai procedūrai paralēlas procedūras, kā arī šādas izvēles pamatā esošos iemeslus, kas ilustrēti regulas preambulā, ka šāda uzsākšana *ierobežo galvenās procedūras sekas*. Tāpat ir ar galvenās procedūras administratoru pilnvarām, kā tas skaidri izriet arī no regulas 18. panta 1. punkta, saskaņā ar kuru "tādas tiesas ieceltais likvidators, kam ir piekritība saskaņā ar 3. panta 1. punktu, var īstenot citā dalībvalstī visas viņam uzticētās pilnvaras, kas viņam piešķirtas ar procedūras sākšanas valsts tiesību aktiem, *ja šajā citā valstī nav sāktas citas maksātnespējas procedūras* vai, gluži pretēji, nav veikti nodrošināšanas pasākumi pēc lūguma sākt maksātnespējas procedūru šajā valstī" [32].

c) Tiesas, kurai ir piekritība definēt sekundārās procedūras seku apmēru, noteikšana

46. Tieši a) un b) analizēto apsvērumu gaismā ir jāatbild uz *Tribunal de commerce de Versailles* uzdotā prejudiciālā jautājuma pirmo daļu, kuras mērķis būtībā ir noskaidrot, vai šai tiesai kā tiesai, kas ir uzsākusi sekundāro procedūru atbilstoši regulas par maksātnespēju 3. panta 2. punktam attiecībā uz *NNSA*, uz šīs regulas pamata ir arī piekritība definēt šīs procedūras seku apmēru. Tomēr, manuprāt, gan no sakarības regulā starp galveno procedūru un sekundāro procedūru, gan no mērķiem, ko tā nosaka pēdējai minētajai procedūrai, un vispārīgāk no tās mērķiem izriet, ka atbildei uz šo jautājumu ir jābūt apstiprinošai.

31 — Skat. regulas preambulas 20. apsvērumu un 31. panta 3. punktu, 33. pantu un 34. panta 1. un 3. punktu. Šīs pilnvaras turklāt ir pastiprinātas vēlākā Komisijas iesniegtā priekšlikumā par grozījumiem maksātnespējas regulā, kurš paredz pilnvaras galvenās procedūras administratoram iebilst pat par sekundārās procedūras uzsākšanu (skat. 29.a panta 2. punktu, uz kuru norādīts priekšlikuma par regulas grozījumiem 34. punktā).

32 — Izcēlums mans.

47. Pirmkārt, kā esmu to uzsvēris iepriekš, lai gan galvenajai procedūrai ir atzīts universāls raksturs un noteicošā loma, kā arī sekundārajai procedūrai ir noteiktais pakārtotais raksturs, regulas sistēmā pēdējā minētā saglabā savu vietu, kas nepieciešama tai noteikto mērķu sasniegšanai un kas atbilst maksātnespējas procedūras vienotības principa piemērošanas robežai, kura tai ir noteikta regulas sistēmā [33]. Tomēr, manuprāt, nebūtu saderīgi ar šo secināt, ka tiesa, kurai ir piekritība uzsākt šādu procedūru, nevar, ņemot vērā regulas noteikumus, noteikt tās seku apmēru.

48. Otrkārt, ir jāatgādina, ka atbilstoši regulas 3. panta 2. punktam un 27. pantam sekundārās procedūras sekas attiecas tikai uz parādnieka īpašumu, kas ir tās dalībvalsts teritorijā, kurā šī procedūra ir uzsākta. Tomēr, kā to rakstveida apsvērumos uzsver *C. Rogeau*, dalībvalsts tiesai, kurai ir iesniegta prasība uzsākt sekundāru procedūru, lai pārbaudītu savas piekritības nosacījumu esamību atbilstoši regulas 3. panta 2. punktam, ir jānovērtē, vai šīs dalībvalsts teritorijā esošie parādnieka aktīvi ļauj secināt, ka viņam pieder "uzņēmums" regulas 2. panta h) punkta izpratnē [34]. No tā izriet, ka šai tiesai jau pirms sekundārās procedūras uzsākšanas ir jāidentificē attiecīgās dalībvalsts teritorijā vismaz daļa šo aktīvu, uz kuriem paredzēts, ka attieksies šīs procedūras sekas.

49. Treškārt, šāda parādnieka īpašuma elementu, kas ir dalībvalsts, kurā ir uzsākta sekundārā procedūra, teritorijā, apzināšana ir būtiska ne tikai, lai pārbaudītu šīs procedūras uzsākšanas nosacījumu esamību, tās seku noteikšanai, kā arī lai noteiktu šīs dalībvalsts materiālo tiesību normu piemērošanas tvērumu, bet arī lai ļautu noritēt pašai sekundārajai procedūrai, kas ir iecerēta kā likvidācijas procedūra. No tā izriet, kā to, manuprāt, pareizi apgalvo *C. Rogeau*, ka tāda prasība, kāda ir pamatlietā, lai atzītu, ka atsevišķi parādnieka aktīvi, kā arī to pārdošanas ieņēmumi ietilpst sekundārās procedūras seku apmērā, izriet tieši no tās un ir cieši saistīta ar to *Seagon* (EU:C:2009:83) judikatūras izpratnē, kā tā interpretēta iepriekš 32. punktā, un tādējādi ietilpst tiesas, kura ir uzsākusi šo procedūru, piekritībā.

50. Ceturtkārt, maksātnespējas procedūru efektivitātes un ātruma mērķi, kas ir regulas pieņemšanas pamatojums, netiktu pienācīgi nodrošināti ar risinājumu, kas liktu valsts, kurā uzsākta sekundārā procedūra, tiesai, kurai iesniegta prasība noteikt šīs procedūras seku apmēru, atzīt, ka tai nav piekritības, par labu dalībvalsts, kurā ir uzsākta galvenā procedūra, tiesai un apturēt procedūru, gaidot šīs tiesas nolēmumu.

51. Iepriekš norādītie elementi, manuprāt, liek atzīt dalībvalsts, kurā uzsākta sekundārā procedūra, piekritību izskatīt prasību noteikt šīs procedūras seku apmēru. Savukārt pretēji argumenti, kurus norādījuši apvienotie administratori un Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, kuri apgalvo, ka dalībvalsts, kurā uzsākta galvenā procedūra, tiesām ir izņēmuma piekritība, mani nepārliecina. Šie argumenti būtībā ir balstīti uz galvenās procedūras pārākumu un tās vispārējo tvērumu.

52. Tomēr, protams, ir tiesa, kā to esmu atgādinājis iepriekš 43. punktā, ka regula piešķir šai procedūrai "noteicošo lomu". Tomēr šāda pārākuma, kura mērķis būtībā ir nodrošināt optimālu galvenās procedūras un sekundārās procedūras koordināciju, izmantojot to hierarhiju, sekas nav liegt sekundārā procedūras tiesu iestādēm to pilnvaras, it īpaši, ja runa ir nevis par lēmumu pieņemšanu par likvidācijas darījumu norisi un kreditoru kompensēšanu vai šīs procedūras pabeigšanas kārtību, bet tās seku noteikšanu. Tāpat neticu, ka galvenajai procedūrai piešķirtā universalitāte varētu būt izšķirošais arguments, lai prasītu šīs procedūras tiesām izņēmuma piekritību atšķirīgas procedūras, lai arī teritoriālas un pakārtotas procedūras, seku apmēra noteikšanai, kuras uzsākšanas sekas bija tieši daļas parādnieka aktīvu arestēšana vienīgi galvenās procedūras un tās piemērojamo tiesību ietekmē.

33 — Skat. šajā ziņā spriedumu *MG Probud Gdynia* (C-444/07, EU:C:2010:24, 24. punkts). Skat. arī Heidelbergas-Luksemburgas-Vīnes ziņojumu, 111. lpp.

34 — Regulas 2. panta h) punktā uzņēmuma jēdziens definēts kā visas darbību vietas, kur parādnieks veic pastāvīgu saimniecisko darbību ar personālu un precēm. Kā uzskata Tiesa, šis "uzņēmuma" jēdziens ir jāinterpretē tādējādi, ka "šajā jēdzienā tiek prasīta struktūra saimnieciskās darbības veikšanai, kas ietver minimālu organizācijas līmeni un zināmu stabilitāti" (skat. spriedumu *Interedil*, C-396/09, EU:C:2011:671).

53. Noslēgumā ir jāuzsver, pirmkārt, ka regulā skaidri ir paredzēts ne tikai kritērijs parādnieka aktīvu sadalei starp galveno procedūru un sekundāro procedūru, proti, to atrašanās vieta, bet arī, kā tas sīkāk būs redzams turpmāk, materiālo tiesību normas, kas paredzētas kā pamatnostādnes tiesām, kam ir piekritība, šī kritērija piemērošanā. Otrkārt, kā Tiesa to apstiprināja spriedumā *Bank Handlowy* un *Adamiak* (C-116/11, EU:C:2012:739), tiesai, kam ir piekritība atbilstoši regulas 3. panta 2. punktam, attiecībā uz visiem nolēmumiem, ko tā pieņem – un tādējādi pat tad, kad tā lemj par sekundārās procedūras seku apmēru, – ir lojālas sadarbības pienākums, kas paredz ņemt vērā gan galvenās procedūras mērķus, gan regulas sistēmu, kura balstīta uz savstarpējās uzticības principa, galvenās un sekundārās procedūras obligātu koordināciju, pārrobežu maksātnespējas procedūru efektīvas norises mērķi, kā arī galvenās procedūras pārākumu [35]. Šādos apstākļos risks, ka šī tiesa varētu pieņemt galvenās procedūras interesēm kaitīgu nolēmumu, ir samazināts.

54. Pamatojoties uz iepriekš izklāstītajiem motīviem, uzskatu, ka tiesai, kurai ir piekritība atbilstoši regulas 3. panta 2. punktam uzsākt sekundāro procedūru, ir arī piekritība noteikt parādnieka īpašumu, uz ko attiecas šīs procedūras sekas.

d) Izņēmuma vai konkurējoša piekritība?

55. Iesniedzējtiesa vienlīdz jautā Tiesai, vai gadījumā, kad tai būtu jāatzīst dalībvalsts, kurā uzsākta sekundārā procedūra, tiesu piekritība, šī piekritība ir izņēmuma vai "alternatīva" dalībvalsts, kurā uzsākta galvenā procedūra, tiesu piekritībai.

56. Šajā ziņā atgādināšu, ka no regulas noteikumiem izriet, ka sekundārās procedūras uzsākšanas dalībvalstī, kurā parādniekam ir uzņēmums, rezultātā parādnieka aktīvi, kas ir šīs dalībvalsts teritorijā, tiek pakļauti juridiskajam režīmam, kas atšķiras no tā, kas ir piemērojams galvenajai procedūrai. Lai gan sekundārā procedūra ir pakārtota galvenajai procedūrai un ir obligātās normas par koordinēšanu starp abām procedūrām un sadarbības pienākumi, kas gulstas uz tās struktūrām, šie aktīvi faktiski ir tikai galvenās procedūras un tai piemērojamā likuma ziņā.

57. No tā izriet, ka dalībvalsts, kurā uzsākta sekundārā procedūra, tiesas pieņemtais nolēmums, kas lemj par īpašumu, uz ko attiecas šīs procedūras sekas, netieši, bet nenovēršami attiecas uz galvenās procedūras seku apmēru. Tomēr iepriekš izklāstītajiem motīviem analogu motīvu dēļ ir jāatzīst, ka dalībvalsts, kurā uzsākta galvenā procedūra, tiesai ir arī piekritība noteikt šīs procedūras seku apmēru tāpat kā dalībvalsts, kurā uzsākta sekundārā procedūra, tiesai.

58. No tā izriet, ka iespējamie strīdi par parādnieka mantas elementa piederību vienai vai otrai procedūrai var tikt alternatīvi nodoti vienai vai otrai tiesai. To piekritība izskatīt šādus strīdus tādējādi ir līdzdarbīga.

59. Apvienotie administratori kritizē šādu risinājumu, norādot, kā izriet no Tiesas judikatūras, ka regula nepieļauj līdzdarbīgu tiesu vairošanu. Tie konkrēti balstās uz spriedumu *Rastelli Davide e C.* (C-191/10, EU:C:2011:838) [36]. Šajā ziņā tikai uzsvēršu, ka šajā spriedumā Tiesa precizēja, ka, ja atzītu maksātnespējas galvenās procedūras attiecināšanu uz vienību, kas ir juridiski atsevišķi no vienības, attiecībā uz kuru šī procedūra tika uzsākta, pamatojoties tikai uz mantas saplūšanu un nemeklējot, kur ir šīs vienības galveno interešu centrs, tas ļautu ļaunprātīgi izmantot ar regulu izveidoto sistēmu, ļaujot tiesai bez piekritības uzsākt galveno procedūru atbilstoši regulas 3. panta 1. punktam pieņemt

35 — 62. punkts. Skat. arī ģenerāladvokātes J. Kokotes [*J. Kokott*] secinājumus lietā *Bank Handlowy* un *Adamiak* (C-116/11, EU:C:2012:308, 66. punkts).

36 — Šī sprieduma 28. punktā, uz ko atsaucas apvienotie administratori, Tiesa ir brīdinājusi par risinājumu, kas radītu "pozitīvu piekritības konfliktu risku starp dažādu dalībvalstu tiesām, un ar Regulu ir gribēts tieši no šādiem konfliktiem izvairīties, lai nodrošinātu vienotu maksātnespējas procedūru īstenošanu Savienībā".

nolēmumu, kurš attiecībā uz kādu juridisko vienību rada tādas pašas sekas kā lēmums par šādas procedūras uzsākšanu. Tomēr šajā lietā runa ir nevis par piekritības trešā kritērija radīšanu attiecībā uz regulas 3. pantā paredzētajiem, bet gan tikai par to, lai atzītu, ka tiesām, kas ir noteiktas uz šo kritēriju pamata, ir līdzdarbīga piekritība atsevišķu prasību izskatīšanai.

60. Līdzdarbīgu tiesu gadījumā pastāv pretrunīgu nolēmumu risks. Šāds risks varētu, kā to piedāvā Komisija, tikt atrisināts, piemērojot Regulas Nr. 44/2001 27. pantam analogu normu, kas *lis pendens* gadījumā piekritību piešķir tiesai, kurā pirmajā ir celta prasība. Tomēr, manuprāt, Tiesai nav jāintegrē šāda norma regulas sistēmā tiesas ceļā [37]. Šāda rīcība, kas bez šaubām būtu vēlama, ja būtu jāapstiprina manis ierosinātais risinājums, ir tikai Savienības likumdevēja ziņā. Tādējādi pašreizējā situācijā vienīgi regulas 25. panta 1. punktā paredzētais gandrīz automātiskās atzīšanas mehānisms ļautu līdzdarbīgas piekritības gadījumā izvairīties no pretrunīgu nolēmumu riska.

e) Secinājumi par prejudiciālā jautājuma pirmo daļu

61. Pamatojoties uz visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem, uzskatu, ka *Tribunal de commerce de Versailles* ir jāatbild, ka tiesai, kurai ir piekritība atbilstoši regulas 3. panta 2. punktam uzsākt sekundāro procedūru, ir arī piekritība noteikt parādnieka īpašumu, uz ko attiecas šīs procedūras sekas. Prasība noteikt, vai viens vai vairāki parādnieka mantas elementi ietilpst galvenajā procedūrā vai sekundārajā procedūrā, var tikt alternatīvi celta dalībvalsts, kurā uzsākta galvenā procedūra, tiesā vai dalībvalsts, kurā uzsākta sekundārā procedūra, tiesā.

B – *Par prejudiciālā jautājuma otro daļu: piemērojamais likums*

62. Ar prejudiciālā jautājuma otro daļu *Tribunal de commerce de Versailles* jautā Tiesai gadījumā, kad dalībvalsts, kurā uzsākta sekundārā procedūra, piekritība noteikt šīs procedūras seku apmēru ir jāatzīst, kāds ir šādai noteikšanai piemērojamais likums.

63. Atbilstoši regulas 4. panta 1. punktam uz maksātnespējas procedūru un tās sekām attiecas tās dalībvalsts tiesību akti, kuras teritorijā šāda procedūra ir sākta un tādējādi ir atkarīga no starptautiski piekritīgās tiesas noteikšanas šīs procedūras uzsākšanai atbilstoši regulas 3. pantam [38]. Šādu risinājumu skaidri apstiprina regulas 28. pants, saskaņā ar kuru, "ja [tajā] nav noteikts citādi, sekundārai procedūrai piemēro tās dalībvalsts tiesību aktus, kuras teritorijā sāk sekundāro procedūru".

64. Tā tam esot, regula paredz zināmu skaitu vienotu materiālo tiesību normu, kuras paredzēts piemērot, atkāpjoties no valsts tiesību aktiem, kas noteikti kā piemērojamie.

65. Tā, ciktāl tas ir svarīgi šajā lietā, ir jāatgādina vispirms, ka regulas 3. panta 2. punktā un 27. pantā ir noteikts īpašs parādnieka aktīvu sadales starp galveno procedūru un sekundāro procedūru kritērijs, kas pamatots ar šo aktīvu atrašanās vietu, no kura nevar atkāpties ne ar valsts tiesību noteikumiem, ne ar abu procedūru struktūru vienošanos. Piemērojot šo kritēriju, parādnieka īpašums, kas ir dalībvalsts, kurā uzsākta sekundārā procedūra, teritorijā, ietilpst šajā procedūrā un tā rezultātā *šī īpašuma pārdošanas ieņēmumiem arī ir jāietilpst šajā procedūrā*. Savukārt, vēl arvien piemērojot šo pašu kritēriju, parādnieka īpašums, kas ir trešajā valstī, *nevar katrā ziņā ietilpt sekundārajā procedūrā* tā

37 — Lai gan ir tiesa, ka spriedumā *Staubitz-Schreiber* (C-1/04, EU:C:2006:39) Tiesa, regulai klusuciešot, ir atzinusi, ka parādnieka galveno interešu centra pārejas uz citu dalībvalsti gadījumā pēc prasības celšanas par šīs procedūras uzsākšanu piekritību uzsākt maksātnespējas procedūru saglabā *pirmā tiesa, kurā celta prasība*; lietas apstākļiem esot ļoti atšķirīgiem, Tiesai bija jālemj par piekritības iespējamās pārejas tiesiskumu, nevis jāatrisina piekritības pozitīvais konflikts.

38 — Skat. šajā ziņā spriedumus *Eurofood IFSC* (C-341/04, EU:C:2006:281, 33. punkts), *MG Probud Gdynia* (C-444/07, EU:C:2010:24, 25. punkts) un *Rastelli Davide e C.* (EU:C:2011:838, 16. punkts).

vienkāršā iemesla dēļ, ka tas nav dalībvalsts, kurā uzsākta šāda procedūra, teritorijā. Tādējādi šis īpašums noteikti ietilpst galvenajā procedūrā, kurai ir universāls tvērums. Kā jau man bija iespēja uzsvērt iepriekš 37. punktā, jebkāda interpretācija, kas pamatota ar valsts tiesībām, kuras attiecina sekundārās procedūras sekas uz parādnieka īpašumu trešajā valstī, ar regulu nav saderīga.

66. Turklāt no regulas noteikumiem var izsecināt kādu normu, par kuru vienisprātis ir visas personas, kas ir iesniegušas apsvērumus šajā tiesvedībā, un saskaņā ar kuru datums, uz kuru ir jāatsaucas, lai noteiktu, vai īpašums bija vai nebija dalībvalsts, kurā uzsākta sekundārā procedūra, teritorijā, ir datums, kurā stājas spēkā lēmums par šīs procedūras uzsākšanu. Šāds secinājums tostarp izriet, ja kopsakarā aplūko regulas 2. panta f) punktu [39] un 18. panta 2. punktu [40]. Tā jebkādas parādnieka aktīvu pārvietošanas ārpus dalībvalsts, kurā uzsākta sekundārā procedūra, teritorijas pēc šī datuma, arī tad, ja šī pārvietošana attiecas nevis uz pašu īpašumu, bet ieņēmumiem no tā pārdošanas, tajā skaitā, ja tam bija šīs procedūras tiesas atļauja koordinēšanas vienošanās ietvaros ar galveno procedūru, sekas nevar būt šo aktīvu vai ieņēmumu no to pārdošanas nobēdzināšana no sekundārās procedūras [41].

67. Visbeidzot, kā es paredzēju iepriekš 53. punktā, regulā ir atsevišķas materiālo tiesību normas, kas paredzētas, lai palīdzētu piekritīgajām tiesām parādnieka aktīvu sadalīšanas starp galveno procedūru un sekundāro procedūru kritērija piemērošanā. Proti, regulas 2. panta g) punktā tiek definēts, kas tās mērķiem būtu jāsaprot kā "dalībvalsts, kurā atrodas aktīvi" attiecībā uz triju kategoriju īpašumu, proti, ķermeniskas lietas, īpašums un īpašumtiesības, kas īpašniekam vai turētājam reģistrējamas publiskā reģistrā un prasījumi. Lai gan var izrādīties, ka ar to nepietiek, lai nosegtu visa veida aktīvus, it īpaši atsevišķus sarežģītas struktūras mantas veidus [42], šis noteikums tomēr norāda uz Kopienas likumdevēja vēlmi pakārtot parādnieka īpašuma atrašanās vietas noteikšanu vienotam tiesiskajam regulējumam. Šī izvēle, kā arī šajā 2. punkta g) punktā sniegtā saraksta nepilnīgums nešaubīgi liek valsts tiesai, kurai uz šī noteikuma pamata jāidentificē katrā konkrētā gadījumā piemērojamā norma, pielikt būtiskas pūles interpretācijā.

68. Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, šajā lietā *Tribunal de Versailles* "jālokalizē" *sekundārās procedūras uzsākšanas datumā*, *pamatojoties uz regulas 2. panta g) punktā noteiktajiem kritērijiem*, visi atsavinātie *NNSA* ķermeniskie un bezķermeniskie aktīvi, tajā skaitā ekonomiskā īpašuma tiesības ("equitable or beneficial ownership"), kas tai ir uz *Nortel* grupas intelektuālo īpašumu atbilstoši *MRDA*, kā arī ekskluzīvas, bezmaksas un pastāvīgas licences tiesības, kuras īpašniece tā ir, pamatojoties uz šo pašu līgumu [43]. Šajā ziņā, man šķiet, vispirms iesniedzējtiesai pienākas noteikt, vai, ņemot vērā šo līgumu, šīs tiesības var tikt sadalītas un tikt uzskatītas par atsevišķiem aktīviem.

69. Turklāt šai tiesai ir jānosaka, vai, piemērojot Kanādas tiesības, kas piemērojamas *MRDA*, *NNSA* tiesības uz "R&D allocation" samaksu ir jākvalificē atbilstoši "reālajām lietošanas tiesībām", kā to apgalvo *NNSA* UK, vai atbilstoši "prasījuma tiesībām", kas izriet no tās ieguldījuma *Nortel* grupas *R&D* darbībā. Pēdējā minētajā gadījumā varētu būt piemērojams regulas 2. panta g) punkta trešajā ievilkumā

39 — Regulas 2. panta f) punktā precizēts, ka "procedūras sākšanas laiks" ir laiks, kurā nolēmums par procedūras sākšanu stājas spēkā neatkarīgi no tā, vai tas ir galīgais nolēmums.

40 — Atbilstoši regulas 18. panta 2. punktam "tādas tiesas ieceltais likvidators, kam ir piekritība saskaņā ar 3. panta 2. punktu, citā dalībvalstī var tiesas vai ārpustiesas ceļā pieprasīt, lai kustamo īpašumu izvestu no procedūras sākšanas valsts teritorijas uz šīs citas dalībvalsts teritoriju pēc maksātnespējas procedūras sākšanas".

41 — Atzīmēšu, ka atbilstoši regulas priekšlikumam grozīt regulu jebkādu aktīvu, kas ir dalībvalstī, kurā ir parādnieka uzņēmums, pārvietošanu procedūras administratoram ir jāaizliedz pat pirms sekundārās procedūras uzsākšanas, lai nodrošinātu efektīvu vietējo interešu aizsardzību (skat. šī priekšlikuma 12. punktu, ar kuru regulā ievieš 19.b apsvērumu).

42 — Priekšlikumā par regulas grozījumiem 2. panta g) punktā (kas kļūst par 2. panta f) punktu) tiek ieviestas turpmākas normas īpašuma lokalizācijai, kas attiecas uz uzņēmumu vārda akcijām, finanšu dokumentiem, kuru īpašumtiesības tiek pierādītas ar ierakstu reģistrā un bankas kontā turētiem naudas līdzekļiem (skat. šī priekšlikuma 21. punktu).

43 — Atbilstoši šī līguma redakcijai, ko iesnieguši apvienotie administratori, katra *Nortel* grupas sabiedrība, kas tajā piedalījās, apņēmās tāpat kā agrāk attīstīt savu *R&D* darbību un nodot rezultātus citu līguma pušu rīcībā. Kā atlīdzību tā saņēma savai dalībai *R&D* darbībā samērīgu summu, sauktu par "R&D allocation", atbilstoši shēmai līguma pielikumā. Šī summa tika uzskatīta par "peļņas daļu", uz ko katrai pusei bija tiesības. Līgumā vienlīdz tika paredzēts, ka, izņemot skaidri paredzētos izņēmuma gadījumos (piemēram, preču zīmju tiesības), *NNL* juridiski piederēja visas grupas esošās un nākotnes intelektuāla īpašuma tiesības, ko ņemot vērā, *NNL* apņēmās piešķirt ekskluzīvu un bezmaksas licenci katrai sabiedrībai, kas ir līguma par visa grupas intelektuālā īpašuma izmantošanu puse.

noteiktais parādnieka galveno interešu centra kritērijs. Šajā ziņā norādīšu starp citu, ka tas, ka *NNSA pienākošās cenas daļa* pēc tās aktīvu pārejas var tikt kvalificēta kā cenas prasījums attiecībā uz sekvestru – tā kā tas ir ārpus Savienības teritorijas –, ir nebūtisks, ja no tā būtu jāsecina, ka attiecīgie aktīvi nolēmuma par sekundārās procedūras uzsākšanu stāšanās spēkā datumā bija Francijas teritorijā. Proti, kā jau konstatēju iepriekš 66. punktā, aktīvu pārejas kārtības rezultātā šis aktīvs nevar tikt piešķirts galvenajai procedūrai, lai gan sākotnēji tas bija saistīts ar sekundāro procedūru, un *vice versa*.

70. Ja, kā es uzskatu, "beneficial ownership" tiesības, kas izriet no *MRDA* radītās sistēmas, nevar tikt uzskatītas vienkārši par prasījuma tiesībām, ir jāpārbauda, vai tās var ierindot kādā no abām kategorijām, kas ir paredzētas regulas 2. panta g) punkta pirmajā un otrajā ievilkumā. Šajā ziņā apvienoto administratoru tēze, ka uz šīm tiesībām attiecas otrais ievilkums, jo tas skar intelektuāla īpašuma tiesības, kuras ir jāreģistrē, mani nepārliecina. Proti, ne "beneficial ownership" dod tiesības *MRDA* ietvaros uz "R&D allocation", ne turklāt *Nortel* grupas intelektuālā un rūpnieciskā īpašuma lietošanas tiesības, kas izriet no *NNL* piešķirtajām ekskluzīvajām licencēm šī paša līguma ietvaros, nevar tikt kvalificētas kā "īpašumtiesīb[as], kas reģistrējamas publiskā reģistrā" regulas 2. panta g) punkta otrā ievilkuma izpratnē. Tas vien, ka šīs tiesības ir "saistītas" ar rūpnieciskā un intelektuālā īpašuma tiesībām, kuras (*NNL* un ārpus Savienības teritorijas) ir reģistrējusi, negroza šo secinājumu. Otrkārt, manuprāt, nevar atbalstīt, ko, šķiet, ierosina *NNSA* UK, ka attiecīgās tiesības ietilpst regulas 2. panta g) punktā, jo tās ir tikušas "materializētas" licencēs, jo pēdējās minētās nevar tikt uzskatītas par ķermeniskām lietām.

71. Tādējādi no regulas 2. panta g) punkta jāsecina norma, kura ņem vērā attiecīgo aktīvu savdabīgumu. Tomēr, manuprāt, var secināt no šī noteikuma pirmajiem diviem ievilkumiem vispārīgu norādi, proti, ka parādnieka mantas dažādie elementi principā ir jāiekļauj tajā maksātnespējas procedūrā, kurā tie visvairāk dabiski iederas. Tā tas ir arī attiecībā uz ķermeniskām lietām, kas ir saistītas ar procedūru, kura uzsākta dalībvalsts teritorijā, kurā tās atrodas, un reģistrējamu īpašumu un tiesībām, kas ietilpst maksātnespējas procedūrā, kura uzsākta dalībvalstī, kuras pārziņā šis reģistrs tiek turēts. Šo pašu normu, piemērotu pretēji, atrodam regulas 12. pantā, saskaņā ar kuru "Kopienas patentu, Kopienas preču zīmi vai citas līdzīgas tiesības, kas noteiktas ar Kopienas tiesību aktiem, var iekļaut tikai procedūrās, kas minētas 3. panta 1. punktā"; ja nav iespējams tās piesaistīt vienas dalībvalsts teritorijai, to sekas izvēršas visā Savienības teritorijā. Šādai pašai loģikai atbilst arī Komisijas izvirzītais priekšlikums grozīt regulas 2. panta g) punktu, jaunie ievilkumi (par uzņēmumu vārda akcijām, finanšu dokumentiem, kuru īpašumtiesības ir pierādītas ar ierakstu reģistrā, un bankas kontā turētiem naudas līdzekļiem) vienlaicīgi nosaka kritērijus, kas dod priekšroku īpašuma saistībai ar dalībvalsts teritoriju, ar kuru tam ir visciešākais sakars.

72. Tomēr, atgriežoties pie pamatlietas, uzskatu, ka, piemērojot iepriekš minēto normu, tiesības, kas izriet no parādnieka dalības sabiedrību grupas *R&D* darbībā un/vai kuras mērķis ir izmantot, pamatojoties uz ekskluzīvu un bezmaksas licenču sistēmu, tās rezultātus, ciktāl uz tiem nav attiecināms regulas 2. panta g) punkta otrais un trešais ievilkums, ir jāuzskata par tādām, kas ir dalībvalsts teritorijā, kurā ir parādnieka, kurš ir ņēmis dalību šajā *R&D* darbībā un kurš ir izmantojis tās rezultātus savai attīstībai, darbības centrs.

73. Pamatojoties uz iepriekš minētajiem apsvērumiem, uzskatu, ka uz iesniedzējtiesas uzdotā prejudiciālā jautājuma otro daļu ir jāatbild, ka, lai noteiktu, vai uz parādnieka īpašumu attiecas sekundārās procedūras sekas, tiesai, kas izskata lietu, ir jākonstatē, vai šis īpašums bija dalībvalsts, kurā uzsākta šī procedūra, teritorijā datumā, kad nolēmums par uzsākšanu stājās spēkā, un šī īpašuma situācija ir jānovērtē uz regulas 2. panta g) punkta kritēriju pamata.

IV – **Secinājumi**

74. Visu iepriekš minēto apsvērumu gaismā ierosinu Tiesai atbildēt *Tribunal de commerce de Versailles* šādi:

Tiesai, kurai ir piekritība atbilstoši Padomes 2000. gada 29. maija Regulas (EK) Nr. 1346/2000 par maksātnespējas procedūrām 3. panta 2. punktam uzsākt sekundāro procedūru, ir arī piekritība noteikt parādnieka īpašumu, uz ko attiecas šīs procedūras sekas.

Prasība noteikt, vai viens vai vairāki parādnieka mantas elementi ietilpst galvenajā procedūrā vai sekundārajā procedūrā, var tikt alternatīvi izskatīta dalībvalsts, kurā uzsākta galvenā procedūra, tiesā vai dalībvalsts, kurā uzsākta sekundārā procedūra, tiesā.

Lai noteiktu, vai uz kādu parādnieka īpašumu attiecas sekundārās procedūras sekas, lietu izskatošajai tiesai ir jākonstatē, vai šis īpašums bija šīs procedūras uzsākšanas dalībvalsts teritorijā datumā, kad nolēmums par procedūras uzsākšanu stājās spēkā. Šī īpašuma situācija ir jānovērtē uz Regulas Nr. 1346/2000 2. panta g) punkta kritēriju pamata.